

आयपुस्तक अंतर्गत, मराठी लघुकथा स्पर्धा

लेखिका : डॉ. सौ. स्नेहसुधा अ. कुलकर्णी

लघुकथा नाव : त्रिकोण

दिनांक : १२ ऑगस्ट २०२०

दमून भागून ऑफिसमधून घरी आले होते नुकतीच. सकाळी सात ते रात्री आठ, तबबल तेरा तास ! ऑफिसमध्ये जाण्या-येण्यात दोन अडीच तास मोडतात. आणि ही सॉफ्टवेअर इंजिनियरची नोकरी. त्याला ना तासाचं बंधन ना वेळेच प्रॉजेक्ट पूर्ण करायचंय एवढंच लक्ष्य ठरवून काम करीत राहायचं.

बाथरूममध्ये जाऊन फ्रेश होऊन येतेय तोवर आईने टेबलावर कपबशी ठेवत म्हटलं, शांती, चहा ठेवला गं!"

"आलेच"

मी नॅपकीनने तोंड पुसत खुर्चीवर बसले.

"बिस्कीटे देऊ?"

"नको, अॅस्प्रो अॅनासिनची गोळी असली तर दे. कपाळ दुखतय ग"

"दुखेल नाहीतर काय, दिवसभर त्या पी. सी. समोर बसायचं तास न तास बाई, डोळ्याचं काय होईल तुझ्या कळत नाही"

आईने दिलेली पेनकिलर घेऊन चहा प्यायले तेव्हा कुठे जरा तरतरी आली.

आता विश्रांती घे थोडावेळ की जायच बाहेर?"

आईने बाहेर या शब्दावर हेतु पुरस्पर जोर दिला, माझ्या लक्षात आलं ते पण आज तो जोर मला बोचलाच नाही. एक-दोन दिवसांत आईशी मोकळे पणाने बोलणारच आहे सगळं सविस्तर सांगायचं ठरवलंय तिला पटणार नाही, वाईट वाटेल. मला माहित आहे पण त्यावर काही उपाय नाही. काळ अनुकूल झाला की आईचा रुसवा कमी होईल. ती तरी माझ्यावरच्या प्रेमापेटीच असा विचार करतेय ना!

एवढ्यात मोबाईलने हाळी दिली मी त्रासून पाहिले तशी आईने म्हटले "थांब उठू नकोस. मी देते आणून."

मोबाईल हातात घेतला न रशमीचं नाव पाहून एकदम दचकले. 'रशमी... माझी जीवाभावाची मैत्रीण तिला काय सांगायचं एकदम खूप अपराधी वाटलं.

हॅलो SS

"शांती, रशमी बोलतेय. कामात आहेस?"

"छे ग!" आत्ताच आले ऑफिसातून बोल."

"अगं, मी पुढच्या आठवड्यात भारतात येतेय इथून १५ ला निघेन. १६ ता. ला पुण्यात म्हटलं, तुला आधी सांगावं. कशी आहेस?"

"मी... मी ठीक आहे,"

"का ग, आवाज का पडला तुझा? अग, आरपली भेट झाली त्याला दोन वर्ष होतील आता हो ना? तुला भेटायला खूप उशीर झालेय बघ. शांती, मी आले की लगेच दुसऱ्या दिवशी येते तुझ्याकडे जमलं तर लिव्ह टाक एखादी!"

"लिव्ह? छे! अग रजा घेणं अगदी अशक्य वाटतय. पण आपण भेटू या नक्की!"

"तू सात-साडेसात पर्यंत येतेस ना, मग परवा इंडियन टाइम्सप्रमाणे संध्याकाळी साडेसातला आहे मी तुझ्याकडेच"

"जेवायलाच थांब ना."

"ऑफकोर्स जेवायला थांबेनरच. काकूंना पाटवड्या करायला सांगशील?"

"नक्की"

"काका कसे आहेत?"

"ठीक आहेत. ते हल्ली नागपूरला असतात दादाकडे?"

“ओ. के. बोलू या भेटलो की ठेवू फोन?”

“ओ. के. बाय!”

तिने फोन ठेवला मीही पण माझा ‘बाय’ चा स्वर इतका निर्जीव होता की मलाच कसेसे झाले. रश्मीची एवढ्या लवकर भेट होईल अशी अपेक्षा नव्हती. खरं तर गेल्या काही महिन्यांत मी तिला विसरूनच गेले होते.

“आई, रश्मी येते आहे पुढच्या आठवड्यात भारतात. तुझा हातच्या पाटवड्या खायच्यात तिला!” मी निर्विकारपणे सांगितले.

“येऊ दे. करीन मी पण शांति, तिने गौरवला दूर केलं ना, तेव्हापासून माझ्या मनातूनच उतरली ती. असं वागायला नको होतं. हीच वेळ तिच्यावर अडाली असती तर ग?”

आईच्या या प्रश्नाने मी एकदम अस्वस्थ झाले. खरंच गौरव कसा वागला असता? कान्ट से. स्त्री असून रश्मी असं वागू शकते मग गौरव तर पुरुष आहे. पण गौरव नसता असं वागला. तो खूप भावूक आहे. हळवा आहे. का अलीकडे असा हळवा झालाय? की मलाच तसा वाटतोय?

“आई, जाऊ दे तो विषय रश्मीचा तो खाजगी प्रश्न आहे.” मी विषय आटोपता घेण्याचा प्रयत्न केला, पण आईला थांबायचे नव्हते.

“ती तुझी मैत्रीण आहे जवळची. आता येतेच आहे तर पुन्हा एकदा सांगून बघ. जुळलं दोघांचं तर बरंच होईल. तीन वर्ष झाली ना, गौरवला ॲक्सिडेंट झाला त्याला. तू धीर देतेस, भेटतेस त्याला. ते ठीकच आहे पण रश्मीला हे सारं ऐकावं अन् म्हणावं, त्याच्या आयुष्याचा विचार कर...”

“जाऊ दे आई. सोड तो विषय मी जरा विश्रांती घेते.”

असं म्हणून मी माझ्या खोलीत आले.

बिछान्यावर पडले पण अस्वस्थता वाढलीच.

रश्मी येते आहे. ती गौरवला भेटणारच. गौरवची प्रतिक्रिया काय असेल? पुन्हा ओढला जाईल का तो तिच्याकडे? रश्मी त्याला भेटेल पण केवळ एक मित्र म्हणून माणुसकी म्हणून तिने गौरवला कधीच मनाबाहेर केले आहे. पण हे तरी खरं का? तेव्हा बोलली असेल ती तसं, पण आता मत बदललेलं असू शकतं. खरंच दोघं एकमेकांकडे आकर्षित झाले तर... प पुन्हा एकत्र आले तर माझी तगमग होऊ लागली.

मी घरी आले तेव्हा गौरवला भेटायला जाण्याचा विचार करित होते पण आता तो उत्साह संपला. नकोच वाटले बाहेर पडायला. उशीरही बराच झाला होता.

जेवणातही मन लागले नाही.

ही रश्मी... कशाला येतेश ना?

मी स्वतःलाच समजावू लागले, जे होईल ते होईल. तू शांत रहा. हीच खरी परीक्षेची वेळ आहे. जर रश्मी आणि गौरव पुन्हा एकत्र आले तर ही चांगलीच गोष्ट समज. त्या दोघांनी एकत्र यावे यामध्ये तू वाईट वाटून घेऊ नकोस. उलट दोन प्रेमी जीव एकत्र येत आहेत यात तुला समाधान वाटायला हवे. रश्मी तुझी मैत्रीण आहे आणि गौरव आणि तिचा प्रियकर आहे.

चार पाच वर्षांपूर्वी दोघे किती एकमेकांत गुंतलेले होते. मीच तर साक्षी होते त्यांच्या प्रेमाच्या कित्येक क्षणांना मीच दोघांची पत्र एकमेकांना पोचवली होती. रश्मीच्या घरातून तिला बाहेर काढायचं आणि माझ्याबरोबर ती आहे असं भासवून त्या दोघांना एकत्र राहू द्यायचं, तिच्या घरच्यांच्या डोळ्यात धूळ फेकायची हे काम मी कितीतरी वेळा केलं होतं त्या दोघांना नदीकाठी एकत्र सोडून मी घराबाहेर राहायची मुद्दाम. रश्मीने तेव्हा किती वेळा म्हटले होते.

“शांति, तू नसतीस तर? अग, तुझ्याच भरवशावर भेटते मी गौरवला!”

कॉलेजच्या तिसऱ्या वर्षाला असताना रश्मी न गौरव एकत्र आले. पुढे तीन साडेतीन वर्षे त्यांची मैत्री होती. उजळ माथ्याने दोघेही हातात हात घालून फिरत होते. गौरव सॉफ्टवेअर इंजिनियर झाला तर रश्मी एम. स्सी मध्ये स्पेशलायझेशन करून मग नोकरीला लागली.

रश्मीची घरची परिस्थिती अगदी बेताची आई मोठा भाऊ आणि धाकट्या दोन बहिणी लहान बहिण सहा महिन्यांची असतानाच वडील ॲक्सिडेंटमध्ये गेले होते. पण एस. टी महामंडळाने सहानुभूतीने तरुण विधवा स्त्रीचा विचार करून आई वडिलांच्यास जागेवर क्लार्कची नोकरी दिली होती. रश्मीची आई काटकसरीने टुकीने संसाराचा गाडा

ओढत होती. मुलाचं पालन पोषण शिक्षण सारं समर्थपणे पाहात होती.

मुलं हुशार होती रश्मीचा मोठा भाऊ आता वकीली करतो.

बरा जम बसला आहे त्याचा रश्मीच्या धाकट्या बहिणीने एम. अ. ला असतानाच स्वतःचे लग्न जमवले. आता ती संसारात चांगली रमली आहे. धाकटी प्रिया तेवढी लग्न जुळत नाही म्हणून घरीच आहे. पण तीही कमावती आहे पण गौरव आणि रश्मी एकत्र आले तेव्हा रश्मीची परिस्थिती ओढाग्रस्तीची होती लग्न करायचे ठरले तरी जवळ पैसे नव्हते. भाऊ नुकताच कमवू लागला होता. आईजवळ शिल्लक शून्य. मुलांची शिक्षण करतानाच बिचारी थकून गेली होती.

त्यामानाने गौरव सुखवस्तू होता. मुलांमध्ये शॅडेफळ असल्याने आई-वडिलांचा लाडका होता. वडील बँकेत अधिकारी होते. भाऊ खाजगी नोकरी असूनही भरपूर कमावत होता. आई नोकरी करीत नव्हती पण सधन खानदानी घराण्यातील होती.

रश्मीच्या प्रेमात गौरव आकुंठ बुडाला होता. तेव्हा रश्मीदेखील गौरवच्या प्रेमात बेभान होती... माझ्याशी बोलताना हर एक वाक्यानंतर ती गौरवचं नाव घ्यायची बाईकवर त्याच्या मागे बसून हिंडताना साऱ्या दुनियेला विसरून जायची.

रश्मी आणि गौरव लग्न करणार होते. तशी दोघांच्याही घरून आडकाठी नव्हती. गौरवची आई थोडी नाराज होती. कारण स्थळ तोलामोलाच नव्हतं. पण मुलाच्या प्रेमाखातर तिने सारे निमूट स्वीकारले असते. गौरवला तसा विश्वास होता.

रश्मी आणि गौरव यांच्यामध्ये लग्न कुठे कसे करावे याची चर्चा चालू होती आणि अगदी याच काळात कंपनीने गौरवला चार महिन्यांकरिता अमेरिकेला पाठवले.

दोघांनाही हा विरह खूपच जाणवणार होता पण लगेच लग्न करून रश्मीसह अमेरिकेला जाणेही शक्य नव्हते. अखेर गौरव एकटाच अमेरिकेस गेला. तो गेल्यावर रश्मी खूप उदासली होती. स्वतःला कामात गुंतवून ठेवत होती. पण चार महिन्यांकरिता गेलेल्या गौरवला वर्षभर अमेरिकेत राहावे लागले. काम वाढत गेले त्याची तगमग वाढत गेली.

या त्यांच्या विरह काळातील अवस्थांनाही मीच साक्षी होते

''शांति अग गौरवचा फोन होता आज. इतका 'बोअर' झालाय ना तो तिथे म्हणे. मी नोकरी सोडून घ्यायचा विचार करतोय. आता नाही राहू शकत तुझ्याशिवाय!'' रश्मी सांगायची. कधी त्याने पाठवलेली भेटवस्तू मला दाखवायला आणायची. तर कधी त्यांचा पाकीटातला फोटो काढून म्हणायची, 'बघ, कसा हसतोय हा. मी मात्र रडवेली झालेय.'''

आणि गौरव आला. वर्षानंतर दोघांची भेट झाली. अखेर लग्नाची तिथी ठरली. रश्मीच्या आईचा उत्साह उदंड होता. त्यांना काय करू नी काय नको असे झाले होते.

देखणा, उच्च शिक्षित सुधन जावई! तोही प्रेमविहामुळे कोणत्याही अटी न घालता मिळालेला त्या अगदी हरवून गेल्या होत्या.

पण लग्न आठ दिवसांवर आले असताना स्कूटरचा अपघात झाला आणि गौरव जायबंदी झाला.

चांगला महिनाभर दवाखान्यात होता.

त्यांच्या गुडघ्याचे ऑपरेशन झाले. उजव्या पायात रॉड टाकले लेगामेवट तुटल्या होत्या. पोटरीला जखम होती. गुडघ्याची वाटी तुटली होती. मात्र गौरव या संकटातही खचला नाही.

लग्न लांबणीवर पडले इतकेच तो समजत होता.

रश्मी त्याला रोज भेटत होती धीर देत होती.

पण सहा महिने झाले तरी गौरवच्या पायात ताकद येईना. आणि रश्मीला अमेरिकेला जाण्याची संधी चालून आली.

रश्मीने ही संधी नाकारावी असे मला मनापासून वाटत होते. पुढे आयुष्यात कधीही यु. एस. ला जाता आले असते त्यापेक्षा आता आहे त्या परिस्थितीत लग्न करून गौरवची काळजी घ्यावी त्याला धीर द्यावा त्याची उमेद वाढवावी असे मला वाटत होतं. पण गौरवनेच तिला म्हटले, ''तू चान्स सोडू नकोस. लग्न तू आल्यावर करू. तोवर मी चांगला बरा होईन. जा तू.'''

रश्मीला परदेशात जाण्याचा चान्स घ्यायचाच होता. त्यांच्या घराण्यात आतापर्यंत कुणी परदेशात गेले नव्हते. तिला ही संधी आकस्मित चालून आली होती. सहा महिने लग्न लांबणीवर टाकणं फार अवघड नव्हतं गौरव कुटुंबात होता. त्याची काळजी घ्यायला त्याचे आई-बाबा होते.

“शांति, मी तिकडे असेपर्यंत तू गौरवची मैत्रीण हो. त्याला वारंवार भेटत जा. धीर दे त्याला. मला खात्री आहे, तू हे नक्की करशील. तोवर मी येतेच आहे.” रश्मीने विश्वासाने मला म्हटले. पण रश्मीचा मुक्काम वर्षभर लांबला. गौरव तिच्या प्रतिक्षेत होता. आता तो जेमतेम उभं राहू शकत होता, तेही क्लचेस्च्या आधाराने आणि रश्मीने भारतात येण्यापूर्वी त्याला पत्र लिहिले,

प्रिय गौरव,

तू अजून मला प्रिय आहेसच पण... पण मी तुला न आवडणारा निर्णय घेणार आहे. भारतात येऊन विवाह करून स्वतःला बंधनात टाकावं असं मला वाटत नाहीत. अमेरिकेत आल्याने माझा जीवनविषयक दृष्टिकोनच बदलला आहे. येथे करिअरच्या खूप संधी आहेत आणि तू नसण्याची सवय झाली आहे. मला वाटतं तू मला समजून घेशील. आपण मित्र आहोत, मित्रच राहू आपल्यामध्ये कोणतीही कटूता नाही. पुढेही येऊ नये. पण मी यापुढे यु. एस. मध्येच राहण्याचा निर्णय घेतला आहे. मला हा देश ही संस्कृती आवडली आहे. आपल्या वाटा आता वेगळ्या झाल्या आहेत बी. काम. बी चिअरफुल!

हा रश्मीचा निर्णय गौरवला इतका अनपेक्षित होता की तो मनाने दुप्पट खचला. या काळात मीच त्याचा आधार बनले. त्याचं सात्वतन केले. खूप खूप समजावत राहिले त्याला पण तो पायातील शक्ती इतकी गमावून बसला की त्याला उठताही येईना सारखा विचार करून तो मनावरचा ताबा गमावून बसला. खाण्या-पिण्यावरची वासना उडाल्यामुळे त्याचे शरीर निःशक्त झाले तो इतका नाउमेद झाला होता की एकदा त्याने आत्महत्येचाही प्रयत्न केला.

या काळात त्याचे आई-बाबा भाऊ सतत माझ्याशी संपर्क ठेवून होते शांति, तूच त्याला सावरशील, तू तुझा वेळ त्याच्यासाठी दे, जेणेकरून तो नैराश्यातून बाहेर येईल. पुन्हा उमेदीने जीवनाला सामोरा जाईल. ते म्हणत,

खरं म्हणजे, मला गौरवविषयी सहानुभूती असली तरी मी काय करू शकणार होते? मला माझी नोकरी होती जीवनात चांगल्याप्रकारे स्थिर होण्यासाठी मी धडपडत होते. माझी सहानुभूती कोरडी होती. मैत्रीणीचा प्रियकर... तिचा एकेकाळी होणार असलेला नवरा... माझा कोण? कुणीच तर नाही.

मी माणुसकी म्हणून सहानुभूती म्हणून गौरवला भेटत होते. त्याला दिलासा देत होते, त्याने पुन्हा उभारी धरावी म्हणून प्रयत्न करीत होते पण ते तेवढेच...

गौरव माझी वाट पाहत असायचा. मी त्याची औषधे घेऊन जायचे कधी फुले-खाऊ घेऊन जायचे वाचनासाठी चांगली पुस्तके नेऊन द्यायचे.

पण वर्षभरानंतर माझ्या लक्षात आले की केवळ मैत्र भावनेने किंवा कर्तव्य म्हणून गौरवला भेटतानाच मी मानसिक दृष्ट्या त्याच्यात गुंतत चालले होते. मला स्वतःला सावरायला हवे होते.

एकदा त्याच्या आईने स्पष्टच म्हटले, ‘रश्मीऐवजी तू त्याला भेटली असतीस तर किती बरं झालं असतं ना शांति! काय योगायोग असतात ना, रश्मी मला सून म्हणून आवडली नव्हतीच पण तिच्याच पायी माझा तरुण पोसगा हातातून चाललाय काय करू?’

त्यावेळी प्रथमच मला वाटलं, “एका आईला सुखी करण्यासाठी मी गौरवशी लग्न केलं तर?”

त्या विचाराने मला बेचैन केले. त्यावेळी तो विचार फारसा मानवलाच नाही पण. दिवस उलटत होते तशी गौरवही माझ्यात मनाने गुंतत गेला.

अगदी अलीकडे महिन्याभरापूर्वी त्याने एका भावुक संध्याकाळी माझे हात हातात घेऊन म्हटले, “शांति, का करतेस तू माझ्यासाठी इतकं?”

“नको करू? आवडत नाही तुला?” मी हसून म्हटले, “तसं नव्हे गं... पण... पण... शांति कसं सांगू तुला? तू मला हीन लेखशील... नादान समजशील पण शांति, तुला प्रार्थना कराविशी वाटते, की तू प्रसन्न होऊन मला आपले म्हणावेस.” आणि माझे हात त्याच्या डोळ्यांवर दाबून त्याने हुंदका दिला. त्याच्या डोळ्यांतून अश्रू ओघळले. मग झटकन् माझे हात सोडून भानावर येत त्याने म्हटले, “सॉरी शांति, क्षमा कर मला! तुझ्या चांगुलपणाचा मी फायदा घेणार नाही. या आजाराने मी कमकुवत झालोय गं... शरीराने आणि मनानेही उगाच हळवं व्हायला होतं.”

“गौरव, ss किती बोलशील...”

“शांति, अग, दिवसभर घरात खोलीत मी एकटा असतो. सगळे आपापल्या कामात असतात. सर्वांना घाई असते. व्याप असतात... मी रिकामटेकडा निरुपयोगी...”

“असं काय म्हणतोस? तू खूप सुधारला आहेस आता ती रिप्लेसमेंट यशस्वी झालीय. पायात शक्ती आलीय.

डॉक्टर म्हणतात, दोन तीन महिन्यात कामाला जाऊ शकशील. तू पुन्हा कंपनीत ऑप्लाय कर. ते नक्की घेतील तुला तू... उभारी धरायला हवीस?"

"हं... त्याने सुस्कारात म्हटले," कशाच्या जोरावर उभारी धरू? सांग... सगळा अंधार आहे पुढे"

आणि अगदी अभावितपणे त्याचा हात हाती घेत मी म्हटले, "गौरव, मी... मी... दूर करीन तो अंधार!"

"खरं? शांति, आय लव्ह यू" आणि त्याने मला किंचित जवळ ओढले. त्याचा आनंद त्याच्या डोळ्यांतून ओसंडत होता.

त्या दिवसापासून खरंच त्याने उभारी धरली. त्याचा पूर्वीचा खेळकरपणा त्याच्या बोलण्यात डोकावू लागला. पूर्वीपेक्षा अधिक उत्साहाने, उत्सुकतेने तो माझी वाट पाहू लागला,

परवा तर त्याने स्पष्टच म्हटले, शांति, तुझ्या घरचे लोक काय म्हणतील ग? तू बोल तुझ्या आईशी माझी आई तर हर्षभरित होईल आपण आपला विचार सांगितला तर... पण तू आधी तुझ्या घरी सांग... मग बघू"

आणि मी आईला सांगण्याची संधी शोधत असतानाच रश्मीचा हा फोन... मी भारतात येतेय...? कशाला? मी काय करू आता?"

खरंच, मला गौरव हवा आहे का?

मी कुठे त्याच्या प्रेमात अखंड बुडाले आहे? मी गौरववर प्रेम करते की केवळ सहानुभूतीपोटी मी त्याच्याशी लग्न करण्याची तयारी दाखवली आहे? हा माझा दुबळेपणा तर नव्हे ना... असं उष्ट ताट... खरंच, आईला आवडणार नाही. मी त्याला जवळ जवळ रोजच संध्याकाळी भेटते हेच आईला आवडत नाही. मी बाहेर जाऊन येते म्हटलं की ती नाराज होते. मी गौरवकडे जाते हे तिला माहित आहे. तो अपंग झालाय. रश्मीशी त्याचे अफेअर होते हे सारे तिला माहित आहे त्यामुळे मी भावनेच्या भरात काही निर्णय घेऊ नये म्हणून ती मला सावध करू पाहते. आता रश्मी आणि गौरवचे भावबंध पुन्हा जुळले तर तिला बरेच वाटेल.

पण मी? माझी का तगमग होते आहे? रश्मीने यायला नको आहे असे मनापासून का वाटते आहे?

माझी झोपच उडाली रश्मीच्या विचाराने! रात्रीचे अकरा वाजून गेले होते आणि मोबाईलची रिंग वाजली.

गौरवचाच फोन.

"बोल!" मी उदास... अलिप्तपणे म्हटले.

"शांति, जागीच आहेस ना?"

"हं... का रे?"

"नाही. तू लवकर झोपतेस रोज म्हणून म्हटलं." मग क्षणभर थांबून त्याने म्हटले,

"रश्मीचा फोन होता ना?"

"हो. ती येतेय भारतात. पुढच्या आठवड्यात..."

क्षण दोन क्षण सनाटा काय बोलावं हे दोघांनाही समजेना. पण त्या तेवढ्या वेळात माझ्या डोळ्यांतून दोन अश्रू ओघळले, हे अश्रू कशासाठी होते... गौरव दुरावणार याचे की मी पोरकी... एकाकी होणार याचे की आपली वंचना होणार या. भयातून उद्भवलेल्या निराशाचे?

"शांतिSS"

"हं. बोल ना..." मी माझे डोळे पुसले. स्वताःशीच मंद हसले

"शांति, मलाही तिचा फोन होता. संध्याकाळी."

"मग?"

काय म्हणाली असेल ती?

"काय रे? सांग ना..."

"अग, खूप वेळ बोलत होती... तिथे ती किती छान सेटल झालीय... जॉब सॅटिस्फॅशन कसं मिळतं. किती लाखांच पॅकेज आहे..."

"आता मध्येच कशी काय येते आहे पण ती?" "खूप वर्ष झाली ना तिच्या कुटुंबियांना भेटून साहजिक आहे. भेटायला आली तर येऊ दे ना. यायलाच हवं."

"तुला... तुला भेटणार असेलच ना?"

“हो तर! अग, म्हणत होती, दोन वर्षे झाली भेटून. आले की प्रथम तुझ्याकडे येईन... खूप बोलायचंय.”
माझ्या घशाशी आवंढा आला.

गौरव आनंदला आहे ती येण्याच्या वार्तेने ती प्रथम त्याच्याकडे येणार म्हणून तो खुश झालाय तर!

“हं. मला पण तेच म्हणत होती...”

“अग, परदेशात गेल्यावर इथल्या माणसांची किंमत कळते!”

“हं. आता वॉईट वाटत असेल तिला तुला तोडून टाकलं म्हणून... पण...”

“शांति, तिला वॉईट वाटतं की नाही हे कसं समजणार? पण तिचा फोन आल्यावर मी तुझी खूप वाट पाहिली.
आईशीही बोललो मी. ती सारं ऐकत होती आमच बोलणं.”

“हं.”

“शांतिSS”

“अं S बोल ना.”

“काय बोलू गौरव मी. तू आणि तुझी आई... आय मीन काकू तिचं स्वागत करणार असाल तर बरंच ना!” मी हे बोलले खरी, पण ते दोघं तिचं स्वागत करताहेत आणि मी घरात एकटी एकाकी उदास बसून आहे ही कल्पनाच मला खूप असहनीय वाटली वाटलं, गौरव मागचे सारे विसरून आता तिचे स्वागत करील. कदाचित तिची हुशारी, धडाडी याचं कौतुक वाटत असेल त्याला... किंवा ती आता परत जाणार नसेल अमेरिकेत... म्हणून गौरवची चाचपणी करीत असेल.”

“हो... स्वागत तर करायलाच हवं. शांति, मैत्रिण आहे ती आपली आपण तिघंही स्वागत करू तिचं...”

“तिघं?”

“हं अग, मी, माझी आई आणि तू!”

“गौरव SS”

“शांति., उद्या सविस्तर बोलू आपण पण आता मलाच मन आवरेना. वाटलं, बोलावंच तुझ्याशी म्हणून एवढ्या उशीरा फोन केला.”

“हं”

“शांति, मी १६ ता. रा येतेय. आपण १५ किंवा १६ लाच केलं तर? अं?”

“काय?”

“हो शांति, तू... तुझी तयारी असेल तर करता येईल. नाहीतरी माझ्या या अवस्थेत आपल्याला थाटामाटाने समारंभ करून एकत्र येता येणार नाही. लग्न साधेपणानेच करावे लागेल मग... आता... हीच वेळ योग्य आहे ना... तुला काय वाटतं?”

“गौरव...”

“बोल तू घरच्यांशी ठरव. मला सांग उद्या”

“गौरव... एवढ्या घाईने ? ए, खरंच करायचं असं?”

“वेडाबाई! मी इतका अधीर झालोय ना. अग, शक्य असतं तर पळत आलो असतो तुझ्याकडे पण उद्या बघशील तू... छान चालून मी तुझं स्वागत करीन... मला एकदम खूप सशक्त वाटू लागलोय मी.”

“गौरव... खरंच... तू किती चांगला आहेस रे. मी मात्र वेगळाच विचार करीत होते.

“कसला? शांति, अग आता दोघांचे विचार एकच असले पाहिजेत आपले.”

“हो गौरव... मी भेटते तुला उद्या. सकाळी आईशी बोलते. उद्या जातच नाही कंपनीत सकाळीच येते तुझ्याकडे”
ओ. के. बाय गुडनाईट !

“गुडनाईट? अरे... आता झोप तर उडाली माझी!”

“माझीही ! राणी S लवकर ये सकाळी. ठेवू फोन?”

“हं.”

मी फोन ठेवला आणि रश्मीचं स्वागत गौरवने आणि मी एकत्रितपणे कसं करायचं याचा विचार करू लागले. मग झोप कधी लागली कळलंच नाही.